

ידיעות אחרונות

רכישת מינוי: *3778 שירות מינויים: *3773

יום שלישי 20.7.2010	Yedioth Ahronoth يديوث اخرونوت	דפים גלעד רח' מוזס 2, תל אביב	משנה לעורך: רון ירון	עורך: שילה דהייבר	העורך האמריאי: ארינון מוזס	העורך האמריאי הראשון: גח מוזס ז"ל	יו"ר ההנהלה הראשון: יהודה מוזס ז"ל	העורך לשעבר: ד"ר ת. רוזנבלום ז"ל
------------------------	-----------------------------------	-------------------------------------	-------------------------	----------------------	-------------------------------	---	--	-------------------------------------

הניסוי המסכם במערכת "כיפת ברזל" הסו

יש תשובה לקסאם

היום במוסכים של ידיעות אחרונות

24 שעות 1

הודות לטיס

בשביל רותי (60) וענת (49) השמיים הם הגבול

מאבדא עורר

באמצע החיים החליטו רוזני ריכטה, 60, וענת הדסון, 49, לעלות על מטוס. כלומר להטיס אותו. לא כל בני המשפחה מרוצים, חלקם ממש מפחדים, אבל להן זה לא מפריע. בסוף השבוע ינחתו השתיים בארצות הברית וישתתפו בתחרות האווירית הגדולה בעולם

צחי כהן | צילום: טל שחר

מאוד הרפתקנית".

את מי מבני המשפחה הטמת?

"חוץ מהבת שלי, אף אחד. הם מפחדים. אני מתה לקחת את הנכדה הגדולה שלי, בת שנתיים וחודשיים. אפשר לשים כיסא של תינוק ולהושיב אותה בתוכו. כשהעליתי את הרעיון באוזני אמה, היא עשתה לי תנועה מגונה".

מאז קבלת רישיון הטיס התקרמה ריכטר וכיום היא כבר מטיסה מטוס חד-מונעי עם ארבעה מר-שבים. "שום דבר לא מפחיד אותי בטיסה", היא מצהירה, "אם כי יש את העניין של מה עושים במצב חירום. הדבר הראשון שאני שואלת את עצמי כשאני טסה במקום חדש הוא: 'איפה אני עושה נחיתת אונס?' אחרי שסיימתי את הבחינה האחרונה ביקשתי מהמדריך שידגים לי סחרור: המטוס מאבד את כוח העילוי וצונח לקרקע. הבחור היה טייס אווירונאוטי בצה"ל. עלינו לגובה רב והוא ביצע סחרור מהסרטים. נהיה לי חושך בעיניים. זה שקיבלתי אומץ לטוס קשור לטראומה שעברתי כשגילו אצלי סרטן לפני עשר שנים. כשהייתי בשיאו של התהליך הטיפולי – כימור תרפיה, הקרנות וניתוח לכריתת הגידול מהשד – הבנתי שאני צריכה לעשות מה שאני רוצה ולהגשים את החלומות שלי כאן ועכשיו".

תרופה לחרדה

שותפתה של ריכטר לטיסות היא ענת הורט מן, 49, יועצת לעסקים קטנים ובינוניים מחיפה. במקרה שלה, קורס הטיס לא היה מתוכנן. "הכל התחיל מפחדים שתקפו אותי כשטסתי לחו"ל בחברות תעופה סדירות", היא נזכרת. "הייתי בעלת מפעל לבגרי תינוקות וילדים. כחלק מפעילות העסק הייתי צריכה לנסוע לתערוכות בחו"ל מספר פעמים בשנה. בכל פעם הייתי נכנסת ללחץ ולחרדה".

כדי להתמודד עם הבעיה הורטמן הלכה לש

לטיסת הסולו הראשונה שלי בסטנה 152. קשה לתאר את ההתרגשות. האדרנלין קפץ לשמיים. הייתי די מבוהלת, אבל סמכתי על עצמי".

בני משפחת מנורה נספו בשבוע שעבר כשהי סבא לקה אותם לטיסה. דמיינת איך ידווחו בחדשות, בטון מרגי, על התרסקות המטוס שלך?

"שבוע לפני הסולו גבר בן 52 התרסק. כששמחה אמר לי: 'יאללה, את לבד', שאלתי אותו: 'אתה זוכר מה קרה לפני שבוע?' הוא עשה את עצמו לא יודע כמה מדובר וענה: 'מה קרה? יאללה, יאללה'".

כשירדה מהמטוס, לא חמקה ריכטר מטקס החניכה המסורתי. "שמחה שפך לי דלי מים על הראש וקיבלתי בעיטה קטנה", היא צוחקת. "יצאתי בזול. כיום הבת שלי היא טייסת תובלה. כשהיא סיימה את הסולו על המטוס שעליו היא למדה, שפכו עליה חבית מים בקור של ינואר ומדריכה השקתה אותה עם צינור".

לפחות עם בעלך חלקת את חוויית טיסת הסולו?

"כשלב זה עוד לא. בהתחלה אף אחד לא ידע. אחרי הסולו חזרתי הביתה כולי נרגשת ואני לא מבינה איך הצלחתי לשמור על הסוד. את היעדרויותי מהבית פעמיים בשבוע תירצתי בפני בעלי בהתנרבות במסגרת האגודה למלחמה בסרטן. זה שחזרתי הביתה מחויכת לא העלה את חשדו, כי אני תמיד מחייכת. אני תמיד רואה את חצי הכוס המלאה".

ביום שישי בערב הטילה ריכטר את הפצצה. "סיפרתי לבתי שעשיתי סולו", היא מספרת. "הבת שלי ישר הבינה על מה אני מדברת וקפצה עליי בתרדמה. היא בכתה מהתרגשות, חיבקה אותי ושאלה: 'מה, בגללי?' ענית: 'כן, כנראה. גם בעיקר'. בעלי מוטי היה בהלם. אחר כך לא התלהב. הילדים אמרו לי שאני משוגעת, שנפלתי על הראש. אבל הם מכירים אותי ויודעים שאני

מוע הרצאות בקורס טיס שהתקיים ב-1996 בשדה התעופה בחיפה. "רציתי להבין איך כלי טיס עולה לאוויר, איך הוא מחזיק את עצמו ולמה הוא לא נופל", היא מספרת. "הגעתי לשיעורים התיאורטיים והאזנתי להרצאות. גיליתי עולם מרתק, כשהמדריך הציע לי לערוך טיסת היכרות הסכמתי. המשכתי לבוא לקורס והחלטתי לגשת למבחן סתם בשביל האתגר. עשיתי מבחן אחד, ועוד אחד, ועוד אחד – עד שגמרתי את מבחני התיאורטיים. ואז המדריך אמר לי: 'עכשיו את לוו קחת את המטוס ועושה סולו'. אמרתי: 'על החיים ועל המוות', המראתי, עשיתי הקפה של שדה התעופה ונחתתי".

בהדרגה הגדילה הודסמן את טווח טיסות האימונים, ולבסוף עברה את המבחן המעשי ב-1998. הילדים שלה – בני 16, 21 ו-11 – טסו איתה מחיפה לאילת. "כשמישהו שומע שאני טייסת, הוא מסתכל עליי קצת אחרת", היא אומרת. "לאנשים שאני מאמנת זה נותן השראה. היה לי חלום להמשיך לקורס טיס מסחרי, אבל נסיבות החיים הובילו אותי אחרת. יש לי ילד עם פיגור שנפגע מחיסון שקיבל בגיל שלושה חודשים. זה קירקע אותי להרבה זמן ושם את

החלומות בצד".

רוותי וענת חורשות את שמי הארץ בצמח, ומתחלקות בעלות הגבוהה של שכירת מטוס: 900 שקל לשעה. "כשאנחנו מגיחות מהמטוס, הרבה פעמים אנשים בשוק", מתארת ריכטר. "הם מסתכלים עליי בת'מהון. הטיס הכניס בי המון שמות חיים ואדרנלין. פעם הטסתי מטוס ולצדי ישב גבר כשכולו רועד. בסוף הוא אמר בהשתאות: 'ואלה, את יודעת להטיס'. נעלבתי. שאלתי: 'היית אומר את זה לגברי?'"

לפני כמה שנים, בערב פסח, טסה ריכטר לפריז כנוסעת מן המניין בחברת תעופה סדירה. "בזכות תעודת הטיס הורשיתי להיכנס לקוקפיט ולצפות בנחיתה", היא מספרת. "אם היה קורה משהו, הייתי יכולה להנחית את המטוס הזה. אחרי הנחיתה הטייס שאל אותי: 'נו, איך היה? ענית: 'פנטסטי, אבל אני מוכרחה לומר שאני עוברת בססגה הקטנה פי אלף יותר קשה ממך'".

ביצעת טעם נחיתה בנתב"ג?

"לא נותנים לנו הקטנים לנחות שם, כי אנחנו ג'וקים קטנים שמפריעים למטוסים הגדולים. אבל לפני חודשיים כל השדות באזור המרכז נסגרו בגלל אובך, חוץ מנתב"ג. לא הייתה ברירה אלא לנחות שם. זאת הייתה חוויה אדירה, כי רואים מטוסים אדירים שעוברים שני מטד ממך".

דרוש: ספונסר

ריכטר והודסמן פעילות בעמותת "אילת", התאחדות ישראלית לספורט תחרותי לא אולימפי, שעודדה את השתיים לקחת קורס ניווט תחרותי, שמאפשר להן להתמקצע בכל הקשור להגעה ליעדים באמצעות קריאה במפה וללא שימוש במכשירים. נוסף על כך צריך לעמוד בזמנים. במסגרת הקורס הודסמן השתתפה בתחרות של נחיתות דיוק וכתה בה. "כשהייתי נערה חשבתי שטייסים הם חתיכים,

ריכטר:

"קיבלתי אומץ לטוס בגלל הסרטון כשהייתי בשיאו של התהליך הטיפולי הבנתי שאני צריכה להגשים את כל החלומות שלי כאן ועכשיו"

מישראל ותטוס במטוסים קלים, בטיסת ניווט, מושינגטון הבירה עד לאושקוש.

"טייסות ישראל עדיין לא היו באירוע הזה", הן אומרות. "בכלל, כיום אין אף אישה שטסה בתחרויות בינלאומיות מטעם ישראל". למרות שהגשמת החלום כרוכה בעלויות גבוהות: שכירת מטוס, קניית דלק, לינה, טיסות טרני סאטלנטיות ותשלום שכרו של מדריך אמריקאי, הצליחו השתיים למצוא מימון, ומחרתיים הן ימריאו כדי להגשים עוד חלום אחד, ולכבוש עוד פסגה. ●

בלתי מושגים, נורא אמיצים ואנשי העולם הגדול. זה מה שאני חושבת גם היום, פחות האומץ", אומרת ריכטר להודסמן. "מה, את מעריצה אותם? מתפלאת הודסמן. "בוודאי! את טייסי הקרב של צה"ל? מאוד!" "אני לא", מודה הודסמן.

החלום המשותף שלהן הוא לצאת לחגיגה האווירית הגדולה בעולם, שתתקיים בארצות הברית בין ה-26 ביולי ל-1 באוגוסט. מדי שנה, מתנקזים לעיר אושקוש שבוויסקונסין עד עשרת אלפים כלי טיס מכל הגדלים והסוגים. משלחת של טייסים – כולם גברים – מטעם "אילת" תצא

